

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

przy udziale Prokuratora: Joanny Szczęśniak

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach 28.12.2016r., 31.01.2017r., 26.06.2017r., 30.10.2017r., 23.01.2018r.;

sprawy **1. P. K.**

syna S. i G. z d. L.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) od strony Al. (...) dokonał rozboju na osobie M. S. i kradzieży mienia w ten sposób, że używając przemocy na osobie pokrzywdzonego w postaci bicia kamieniem po twarzy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jego rzeczy osobistych w postaci: butów sportowych marki A., dowodu osobistego, karty bankomatowej oraz portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 600 zł o łącznej sumie 850 zł na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i po odbyciu co najmniej roku pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo rozboju,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. P. L. (1)

syna D. i B. z d. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. M. dokonał rozboju na osobie M. S. w ten sposób, iż używając przemocy poprzez uderzenie pokrzywdzonego w twarz przez S. M., co spowodowało przewrócenie się pokrzywdzonego na ziemię, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 1000 zł na szkodę M. S.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

3. S. M.

syna K. i M. z d. P.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (2) dokonał rozboju na osobie M. S.

w ten sposób, iż używając przemocy poprzez uderzanie pokrzywdzonego w twarz, co spowodowało jego przewrócenie na ziemię, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 1000 zł na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i po odbyciu co najmniej roku pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo rozboju,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **P. K.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że

w dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) od strony Al. (...) dokonał rozboju na osobie M. S. w ten sposób, że siadając na nim, a następnie stosując wobec niego przemoc w postaci bicia kamieniem po twarzy, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jego rzeczy osobistych: butów sportowych marki A.

o wartości 250 zł oraz portfela o wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 600 zł, powodując straty w łącznej wysokości 870 zł na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i czyn ten kwalifikuje

z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na tej postawie skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podst. art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08.08.2016 r. o godz. 16:30 do dnia 31.01.2017 r. o godz. 12:10;

III. oskarżonego **P. L. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) od strony Al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. M. dokonał rozboju na osobie M. S. w ten sposób, iż po uprzednim uderzeniu pokrzywdzonego w twarz co spowodowało jego przewrócenie się na ziemię, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należącego do niego telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 1000 zł na szkodę M. S., tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazuje go a na podst. art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnie, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

IV. na podst. art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego P. L. (1) od dnia 08.08.2016r. godz. 16.30 do dnia 31.01.2017r. godz. 12.10;

V. oskarżonego **S. M.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 24 lipca 2016 r. w W. w rejonie Dworca PKP W. (...) od strony Al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) dokonał rozboju na osobie M. S. w ten sposób, iż po uprzednim uderzeniu pokrzywdzonego w twarz co spowodowało jego przewrócenie się na ziemię dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należącego do niego telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 1000 zł na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i czyn ten kwalifikuje

z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. na podst. art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty 620 (sześćset dwadzieścia) złotych;

VII. na podst. art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych P. L. (1) oraz S. M. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty 1000 (tysiąc) złotych;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych nr I/92/16/P (k. 205) pod poz. 1 M. S.;

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) złote oraz należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu P. K. z urzędu, na rzecz r. pr. S. Z. kwotę 1140 (tysiąc sto czterdzieści) złotych oraz należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu P. L. (1) z urzędu oraz na rzecz adw. A. W. kwotę 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) złote oraz należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu S. M. z urzędu;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. .

Sygn. akt IV K 860/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2016r. w godz. 19.00 – 20.00 M. S. wracał z Galerii (...) w W. i siedł w stronę przystanku, z którego zamierzał dojechać autobusem do swojego miejsca zamieszkania. W drodze kupił piwo, po czym zatrzymał się na tyłach dworca kolejowego aby je wypić. Tam zauważył grupę mężczyzn, wśród których byli S. M., P. K. i P. L. (1). Była też z nimi kobieta – O. Z.. Mężczyźni pili wódkę, którą poczęstowali M. S.. W pewnym momencie wszyscy poszli do pobliskiego sklepu monopolowego gdzie kupili kolejne piwa. Płacił za nie M. S.. Następnie cała piątka poszła spożywać piwo na jeden z peronów. Z uwagi na interwencję pracownika ochrony zeszli na chodnik od strony Alei (...). Tam w dalszym ciągu pili piwo i palili papierosy. Przebywali w tym miejscu do godz. 21.00. Wtedy to doszło do wymiany zdań i rękoczynów między S. M. a nieustalonym mężczyzną. Po tej sytuacji ww. mężczyzna odszedł a M., K., L., Z. i S. udali się w kierunku zarośli między torami postojowymi dworca a jezdnią Alei (...). Tam nadal pili piwo. W pewnym momencie M. S., który znajdował się już w stanie nietrzeźwości, zatoczył się i rozlał piwo, które spożywał P. L. (1). Wtedy S. M. uderzył w twarz M. S.. Ten upadł. Podeszedł do niego P. L. (1) i zabrał mu telefon komórkowy marki S. (...). Następnie P. K. usiadł na pokrzywdzonym i zaczął go bić kamieniem po twarzy. W tym czasie S. M., P. L. (1) i O. Z. odeszli z miejsca zdarzenia. W drodze P. L. (1) oddał telefon komórkowy pokrzywdzonego S. M.. Na miejscu zdarzenia został P. K., który zabrał pokrzywdzonemu M. S. buty marki A. o wartości 250 złotych oraz portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 600 złotych. W portfelu znajdowały się również: dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) SA, W. Karta Miejska, karty lojalnościowe i rabatowe do sklepów. Dokumenty te następnie P. K. wyrzucił w okolicy dworca. Na miejscu zdarzenia pozostała też czapka z daszkiem marki N. należąca do pokrzywdzonego. Na skutek pobicia M. S. doznał obrażeń ciała w postaci zasinień i opuchnięć na całej twarzy. Na głowie miał zdarty naskórek, miał też spuchniętą wargę i odczuwał ból zębów.

P. K. został zatrzymany w dniu 08 sierpnia 2016r. Miał na sobie buty należące do pokrzywdzonego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka M. S. (k. 3-4; 50-51; 100-101; 106-107); częściowych zeznań świadka O. Z. (k. 11-12; 18-19; 22-23; 74-77); protokołu oględzin miejsca (k. 15-16); protokołu oględzin nagrania (k. 26) oraz samego nagrania (płyta k. 9); protokołu zatrzymania P. K. (k. 31); protokołu przeszukania P. K. (k. 34-36); protokołu oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym (k. 63-65); wyjaśnień oskarżonego P. K. (k. 84); wyjaśnień oskarżonego P. L. (1) (k. 95; 125-126).

W postępowaniu przygotowawczym dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów odnośnie S. M.. Biegli nie stwierdzili u oskarżonego upośledzenia umysłowego ani innej choroby psychicznej, która upośledzałaby rozpoznanie znaczenia czynu lub zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Rozpoznali natomiast uzależnienie od alkoholu. W czasie zdarzenia oskarżony mógł rozpoznać znaczenie czynu i pokierować swoim postępowaniem. Jest zdolny do udziału w postępowaniu i prowadzenia samodzielnej, rozsądnej obrony. Znajdował się w stanie poczytalności i może brać udział w postępowaniu (k. 188-200).

Oskarżony **P. K.** w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 84). Przed Sądem nie przyznał się, po odczytaniu protokołu z k. 84 wyjaśnił, że przyznał się tylko ze względu na to, że na kamerach był z poszkodowanym. Widział się na kamerach i tylko do tego się przyznał, że z nim pił a co się dalej działo to nie wie. Pił piwo z P. i tylko z nim. Byli sami. Dokładnie nie pamięta czy ktoś do nich podchodził. Alkohol pili na schodach przy D.. Nie widział pokrzywdzonego i nie pamięta go. Tego dnia nie zabrał nikomu rzeczy osobistych. Wypił z P. L. (1) około 3-4 piw. Nie może sobie przypomnieć co robił po wypiciu piwa z P.. Po alkoholu urwał mu się film, wcześniej pił jeszcze wódkę zanim przyszedł na dworzec. Nie zna trzeciego z oskarżonych (k. 308-309).

Oskarżony **P. L. (1)** w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że pili gorzałę z S. na końcu peronów D.. Tamten mężczyzna dostał w twarz od S. i upadł. Oskarżony nie zna tego chłopaka, on z nimi też pił. Jak on upadł to oskarżony podszedł i wyjął mu telefon i poszedł. Telefon oddał S., dał mu go bo jakoś tak wyszło. Oskarżony nie wie co on zrobił z tym telefonem. Oni wcześniej nie wiedzieli, że pokrzywdzony ma telefon. Potem S. poszedł w jedną stronę a oskarżony w drugą (k. 95). Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony ponownie się przyznał. Wyjaśnił, że były tam 4 osoby. Kolega, który z nim został doprowadzony (tj. P. K.), brał w tym udział. Oskarżony tylko wyjął telefon a co się dalej działo to nie wie (k. 125). Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Po odczytaniu pierwszych wyjaśnień z postępowania przygotowawczego powiedział, że złożył takie wyjaśnienia bo tak mu podali. Tak wyszło, że tak wyjaśnił. Po odczytaniu kolejnych wyjaśnień powiedział, że potwierdza wyjaśnienia co do kolegów. Kolega, o którym wyjaśniał to P. K.. Nie potwierdza, że on brał w tym udział a jedynie, że z nim był. Nic nie mówił, że kolega, który był z nim doprowadzony brał w tym udział. Nie wziął tego telefonu, nie wyjął go. Tak mu kazali powiedzieć na Policji. Wyjaśnił ponadto, że spożywał alkohol na D.. Nie było nikogo poza nim i K.. Nikt do nich nie podchodził. Wypili 4 piwa. Nie kojarzy pokrzywdzonego. Nie przypomina sobie aby pił w większym gronie. Nie spożywał alkoholu przed przyjściem na Dworzec. Nie wie nic o telefonie ani o innych rzeczach, ani o tym że pobito człowieka. Nie zna M. (k. 309).

Oskarżony **S. M.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień, oświadczył, że będzie odpowiadał na pytania. Powiedział, że 4 lipca 2016r. w godz. 20-22 był w domu. Czasami był 20.30, 20.45 kiedy miał coś do załatwienia. W tym czasie w domu była z nim O. Z., nie opuszczała go na krok. Wychodził z dwójką dzieci na spacer, nie w nocy. On od 20.00 siedzi w domu. Pani Z. też wtedy była w domu. Mieszkali w tym domu, zazwyczaj nie wychodzi z domu. Nie zna pozostałych oskarżonych. Widział może parę razy. Trochę pił alkohol więc mógł ich kiedyś widzieć, ale nie są to jego koledzy. Wracał z D.. Brata tam ma i siostrę, siostra mieszka na ul. (...). Nie ma dobrych relacji ze szwagrem dlatego spotyka się z nią na mieście. Jest to J. J. zam. ul. (...). Siostra też ma swoje dzieci i różnie z nią przebywa, myśli że wtedy był z nią do godz. 20.00. Odebrał od siostry pieniądze i napił się na W. i pojechał do domu może gdzieś ok. 20.30. Nie pamięta czy był sam czy z kimś. Jak już pije to wszystko jak leci. Miał takie dni, że musiał się napić. O. Z. obecnie jest w związku z jego kolegą (k. 310).

Sąd zważył co następuje:

Wina oskarżonych i okoliczności popełnienia przypisanych im czynów nie budzą wątpliwości.

Świadczą o tym zgromadzone w sprawie dowody w postaci zeznań pokrzywdzonego, wyjaśnień oskarżonego L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz częściowych zeznań O. Z..

Zeznania pokrzywdzonego M. S. stały się podstawą ustaleń faktycznych co do okoliczności jakie miały miejsce bezpośrednio przed zdarzeniem oraz po nim. Pokrzywdzony nie pamiętał bowiem samego rozboju, nie umiał też opisać roli poszczególnych osób. Wynikało to zdaniem Sądu ze stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego. Pokrzywdzony sugerował też w pierwszych zeznaniach, że sprawcy mogli mu coś dosypać do alkoholu, jednak z uwagi na brak odpowiednich badań oraz opinii biegłego w tym zakresie, nie ma dowodów, które jednoznacznie by na to wskazywały. Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Są one zgodne ze sobą i konsekwentne. Znajdują potwierdzenie w nagraniu dołączonym do akt sprawy, co więcej na miejscu zdarzenia znaleziono czapkę pokrzywdzonego, znalezione zostały też jego dokumenty i karty a przy oskarżonym K. znaleziono buty identyczne jak te, które pokrzywdzony opisał. Nie dołączono żadnej dokumentacji lekarskiej gdyż M. S. nie udał się do lekarza z powodu braku ubezpieczenia (k. 4). Z uwagi na przebywanie pokrzywdzonego za granicą jego zeznania zostały odczytane.

Nie udało się też przesłuchać przed Sądem świadka O. Z.. Nie jest znane jej miejsce pobytu i mimo podejmowanych prób nie udało się go ustalić. W zeznaniach świadka Z. pojawiają się pewne niezgodności i nieścisłości dlatego też ustalenia faktyczne w oparciu o jej zeznania były dokonywane w zakresie w jakim zeznania świadka znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że w dniu zdarzenia świadek Z. przebywała w towarzystwie oskarżonych. Znajduje to potwierdzenie w nagraniu dołączonym do akt sprawy, na którym wszyscy oskarżeni się rozpoznali. Świadek opisała również pokrzywdzonego jako nieznanego jej mężczyznę ubranego w białą czapkę z daszkiem oraz niebieskie buty. Świadek powiedziała również o nieporozumieniu między oskarżonym M. oraz mężczyzną o imieniu R., co również jest widoczne na nagraniu. Podobnie jak pokrzywdzony świadek zeznała, że wspólnie udali się do sklepu monopolowego.

Jeśli chodzi o sam przebieg zdarzenia to tu w zeznaniach pojawiają się pewne niezgodności. Podczas pierwszego przesłuchania świadek zeznała, że w którymś momencie nieznamy mężczyzna zatoczył się i zrzucił P. piwo. Wtedy zaatakował go S. M., który podciął pokrzywdzonego nogą, po czym ten się przewrócił i następnie został uderzony przez M. w twarz (k. 11). P. zaczął go bić kamieniem po twarzy, P. również kilka razy go uderzył. Podczas okazania wizerunku P. L. (1) świadek nie wspomniała już o przemocy jaką stosował ten oskarżony, zeznała jedynie, że był świadkiem i widział jak S. przewrócił i uderzył tego mężczyznę (k. 23). Podczas okazania osoby oskarżonego K. świadek zeznała z kolei, że oskarżony M. uderzył pokrzywdzonego w twarz i przewrócił na ziemię (nie wspomniała o podcięciu go nogą), powiedziała też, że wszyscy trzej rzucili się na pokrzywdzonego i zaczęli go szarpać (k. 75). Zeznała też, że P. kazał P. wyjąć z kieszeni mężczyzny wszystkie rzeczy jednak on tego nie zrobił. Również podczas okazania osoby P. L. (1) świadek zeznała z kolei że po tym jak pokrzywdzony upadł, P. K. usiadł na nim okrakiem a P. i S. zaczęli go szarpać za ubranie nie zadając ciosów (k. 77).

Z kolei P. L. (1) w wyjaśnieniach złożonych w Prokuraturze wyjaśnił, że pokrzywdzony został uderzony przez S. M. w twarz i upadł. Wtedy oskarżony podszedł do niego, wyjął telefon i odszedł. Telefon potem oddał S..

W związku z tym Sąd ustalił, że w początkowym momencie zdarzenia S. M. uderzył w twarz pokrzywdzonego na skutek czego ten upadł gdyż ten fakt wynika zarówno z treści zeznań świadka Z. jak i z wyjaśnień oskarżonego L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Podnieść też należy, że oskarżony L. przyznał się do popełnienia zarzuczonego czynu również w kolejnym przesłuchaniu – przed Sądem podczas rozpoznawania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania (k. 125). Wówczas ponownie przyznał, że zabrał pokrzywdzonemu telefon. W związku z tym, że oskarżony nie wspominał o tym, że sam używał przemocy wobec pokrzywdzonego a zeznania świadka Z. w tej części są niezgodne ze sobą (świadek mówi o zadawanych ciosach przez P. L. (1), potem o braku przemocy a potem o szarpaniu za ubranie bez zadawania ciosów), Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Konsekwentnie również świadek Z. wskazała, że przemocy wobec pokrzywdzonego używał P. K.. Tu pojawia się jedynie jedna nieścisłość, tj. raz wskazała, że wszyscy trzej rzucili się na niego i zaczęli go szarpać. Wskazać należy, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała na twarzy, miał sińce, był opuchnięty, bolały go zęby. Zachowanie oskarżonego K. opisane przez świadka Z. tłumaczy powstanie tych obrażeń, natomiast nie tłumaczyłoby ich samo tylko szarpanie pokrzywdzonego za ubranie oraz uderzenie go w twarz przez S. M.. Dlatego też w tej części Sąd podzielił zeznania

świadka O. Z. co do sposobu w jakim oskarżony używał przemocy wobec pokrzywdzonego. Sam oskarżony K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z zeznań świadka Z. wynika również, że przy kolejnym spotkaniu oskarżony K. chwalił się, że okradł pokrzywdzonego, zabrał mu nawet buty. Buty te, identyczne jak te opisane przez pokrzywdzonego, zostały następnie znalezione przy oskarżonym podczas zatrzymania.

Świadek Z. nie wspomniała natomiast o zaborze mienia przez oskarżonego L. oraz o przekazaniu następnie telefonu oskarżonemu M.. Sąd nie miał możliwości zadania świadkowi pytań, można natomiast przyjąć, że świadek nie widziała faktu zaboru telefonu przez P. L. (1) oraz przekazania go S. M..

W tym zakresie Sąd dokonał ustaleń w oparciu o wyjaśnienia złożone przez oskarżonego L. w postępowaniu przygotowawczym. Ponownie wskazać należy, że oskarżony dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zaboru telefonu. W ocenie Sądu nie było powodów aby oskarżony kłamał w tej części wyjaśnień oraz niepotrzebnie się obciążał odpowiedzialnością. Wprawdzie przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak była to jedynie przyjęta przez oskarżonego linia obrony. Oskarżony nie potrafił wskazać przyczyn, dla których takie wyjaśnienia złożył. Stwierdził, że tak wyszło, że tak mu podali. Podnieść jednak należy, że oskarżony nie składał wyjaśnień na Policji, ale najpierw był przesłuchiwany przez Prokuratora a następnie przez Sąd. Trudno wyobrazić sobie aby którykolwiek z tych podmiotów mówił oskarżonemu co ma wyjaśniać. Wyjaśnienia oskarżonego złożone przed Sądem są niewiarygodne również z innych powodów. P. L. (1) przed Sądem wyjaśnił, że poza nim i K. nikogo więcej nie było oraz, że nie zna M.. Te wyjaśnienia są sprzeczne z treścią nagrania, z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym oraz z treścią zeznań świadka O. Z..

Również oskarżony K. przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przyznał się wcześniej tylko dlatego, że na kamerach był z poszkodowanym. Przyznał się tylko do tego, że z nim pił. Również i te wyjaśnienia Sąd potraktował jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Oskarżony jest osobą kilkakrotnie karaną. Odpowiada w warunkach art. 64 par. 2 kk. Niewątpliwie rozumie zatem i zna skutki przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego przed Sądem są niewiarygodne również z innego powodu. Otóż oskarżony wyjaśnił, że pił piwo tylko z P. L. (1), co również jest sprzeczne z treścią odtworzonego nagrania a także zeznaniami świadka Z..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom S. M., który zaprzeczył aby w ogóle był tego dnia na terenie D. w czasie kiedy miało miejsce zdarzenie. W tym miejscu wskazać należy, że na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016r., oskarżony był pytany przed Prokuratorem o dzień zdarzenia tj. 24 lipca i o tym dniu wyjaśniał. W tym zakresie w protokole została wskazana niewłaściwa data, tj. 4 lipca zamiast 24 lipca. Wyjaśnienia oskarżonego M. w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami O. Z. oraz wyjaśnieniami P. L. (1) złożonymi w postępowaniu przygotowawczym. Przede wszystkim jednak oskarżony znajduje się na nagraniu z dnia zdarzenia. Wprawdzie nie nagrano samego zdarzenia, jednak nagrano oskarżonych bezpośrednio przed zdarzeniem do godz. 21.04. Po odtworzeniu nagrania na rozprawie w obecności wszystkich oskarżonych, wszyscy trzej rozpoznali się na nagraniu. Również dla Sądu nie budziło wątpliwości, że na nagraniu znajduje się oskarżony S. M. w towarzystwie pozostałych dwóch oskarżonych. Tym samym niewiarygodne są też wyjaśnienia oskarżonego M. w części w jakiej powiedział, że nie zna pozostałych oskarżonych.

Sąd w całości podzielił treść opinii biegłych psychiatrów. Opinia została wydana w oparciu o dane z akt sprawy oraz wywiad z oskarżonym. Opinia jest pełna i jasna. Żadna ze stron jej nie kwestionowała.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów.

Co do oskarżonego P. K. to tu kwalifikacja prawna art. 280 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 2 kk nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony użył wobec pokrzywdzonego przemocy i następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci butów oraz portfela z zawartością pieniędzy. Sąd wyeliminował z opisu czynu dowód osobisty oraz kartę bankomatową, co znalazło też odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej, tj. wyeliminowano art. 278 par. 1 i 5 kk oraz art. 275 par. 1 kk. W takiej sytuacji konieczne jest bowiem wykazanie zamiaru zaboru zarówno dokumentu jak i karty bankomatowej. Tymczasem zarówno dowód jak i karta zostały znalezione na obszarze własności (...), co

oznacza, że zostały wyrzucone w pobliżu dworca. Oskarżony nie składał w tym zakresie wyjaśnień, stąd Sąd przyjął, że nie ma jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów, że zamiarem oskarżonego był zabór również dowodu i karty bankomatowej. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że nie było żadnych prób wypłaty pieniędzy z karty ani też użycia dowodu. Dokumenty zostały odzyskane przez pokrzywdzonego krótko po zdarzeniu, co wskazuje zdaniem Sądu, że oskarżony wyrzucił dokumenty i karty po dokonaniu przestępstwa gdyż zależało mu jedynie na mieniu, tj. w tym przypadku butach i pieniądzach.

Kwalifikacja art. 64 par. 2. kk znajduje potwierdzenie w treści wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga z dnia 22.06.2011r. (sygn. akt V K180/10). Wyrokiem tym oskarżony został skazany za czyn z art. 280 par. 2 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbywał w okresie od 14.08.2010r. do 05.07.2010r. oraz od 30.07.2011r. do dnia 11.03.2014r. (k. 178 i nast.)

Jeśli chodzi o oskarżonych M. i L. to tu w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że oskarżony M. najpierw użył przemocy wobec pokrzywdzonego w postaci uderzenia w twarz M. S., na skutek czego pokrzywdzony upadł. Wtedy P. L. (1) zabrał mu telefon komórkowy. Następnie oskarżeni wraz z O. Z. odeszli i wtedy P. L. (1) oddał S. M. telefon, który zabrał pokrzywdzonemu. Tym samym obaj wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 280 par. 1 kk. W ocenie Sądu obaj obejmowali zamiarem zarówno fakt użycia przemocy jak i zaboru mienia. Oskarżony L. wykorzystał fakt, że pokrzywdzony upadł po uderzeniu go przez M., a następnie M. odebrał telefon komórkowy, który przekazał mu P. L. (1).

Sąd nie przychylił się do kwalifikacji prawnej przyjętej przez oskarżyciela co do oskarżonego M. w zakresie art. 64 par. 2 kk. Jak wynika z danych o karalności oraz treści dołączonych do akt wyroków, taka kwalifikacja nie jest uzasadniona. Oskarżony był karany w warunkach art. 64 par. 1 kk (wyrok w sprawie III K 920/06), jednak w dniu 10.05.2008r. został zwolniony z zakładu karnego. Po raz kolejny był karany w warunkach art. 64 par. 1 kk (wyrok w sprawie IV K 327/11), jednak ponownie był to czyn z art. 278 par. 1 kk, co nie uzasadnia przyjęcia art. 64 par. 2 kk. Oskarżony opuścił zakład karny w dniu 22.01.2014r., co pozwala na przyjęcie kwalifikacji art. 64 par. 1 kk w przedmiotowej sprawie. Oskarżony był też karany wyrokiem w sprawie X K 396/11 (k. 139 i nast.) ale również za przestępstwo z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk, gdzie odbywał karę w okresie od 22.05.2014r. do 21.11.2014. (z zaliczeniem okresu zatrzymania w dniach 10-11.04.2011r.). Nie została zatem spełniona przesłanka z art. 64 par. 2 kk tj. ponownego popełnienia przestępstwa z katalogu wymienionego w ww. przepisie.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające i łagodzące. Wszyscy oskarżeni znajdowali się w stanie nietrzeźwości. Wykorzystali, że nieznanymi im mężczyzna znajdował się w stanie nietrzeźwym do tego aby go okraść. W przypadku oskarżonego M. istotną okolicznością obciążającą jest jego dotychczasowa karalność. Oskarżony nie ma skończył jeszcze 40 lat a już był karany kilkanaście razy (k. 342 i nast.). Był karany głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wielokrotnie przebywał w zakładach karnych. Odpowiada w warunkach art. 64 par. 1 kk. Również w trakcie postępowania był pozbawiony wolności. Trudno w jego przypadku dopatrzeć się też okoliczności łagodzących.

Oskarżony K. również był kilka razy karany w tym za poważne przestępstwo z art. 280 par. 2 kk, co stało się podstawą do przyjęcia kwalifikacji art. 64 par. 2 kk w niniejszej sprawie. W stosunkowo krótkim czasie po opuszczeniu zakładu karnego dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 280 par. 1 kk. Wskazać też należy na zachowanie się oskarżonego w trakcie samego zdarzenia. To on użył w sposób najbardziej intensywny przemocy wobec pokrzywdzonego. Nie tylko zabrał mu portfel z pieniędzmi ale również buty, co niewątpliwie utrudniło pokrzywdzonemu zarówno odejście z miejsca zdarzenia jak i powrót do miejsca zamieszkania.

Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym.

Dlatego też w przypadku obu oskarżonych jedynie surowe kary pozbawienia wolności będą adekwatne do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Tylko takie kary spełnią swe cele w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej.

Inna sytuacja miała miejsce w przypadku oskarżonego L.. Oskarżony nie był dotychczas karany. Nie używał przemocy wobec pokrzywdzonego, co oczywiście nie zmienia faktu, że obejmował zamiarem wyczerpanie znamion art. 280 par. 1 kk o czym była mowa powyżej. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym dwukrotnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia, które stały się podstawą ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Stąd w tym przypadku Sąd przychylił się do propozycji kary przedstawionej przez oskarżyciela i wymierzył oskarżonemu karę w warunkach art. 37b kk, przy czym określił liczbę godzin pracy społecznie użytecznej na 20 godzin uznając, że będzie to wystarczające do spełnienia celów kary, zważywszy na długi czas wykonywania kary ograniczenia wolności. Tak orzeczone kary będą adekwatne do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełnią swe cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Z uwagi na to, że na skutek popełnionych przestępstw pokrzywdzony doznał szkody materialnej, Sąd orzekł wobec oskarżonych obowiązek jej naprawienia.

Orzeczono też w przedmiocie zaliczenia okresu pozbawienia wolności oraz w przedmiocie zwrotu dowodu rzeczowego.

O kosztach wynagrodzenia obrońców oskarżonych K. i M. orzeczono na podstawie par. 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z par. 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu .

O kosztach wynagrodzenia obrońcy oskarżonego L. orzeczono na podstawie par. 17 ust. 1 pkt 2 oraz 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z par. 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. W tym przypadku wynagrodzenie zostało powiększone o kwotę za postępowanie przygotowawcze z uwagi na aktywność obrońcy na tym etapie postępowania.

Sąd na podstawie art. 624 par. 1 kpk zwolnił oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych. Oskarżeni K. i M. są obecnie pozbawieni wolności a oskarżony L. przed osadzeniem nie miał stałego zatrudnienia.